

stilleven aan de Oude Durme

koeien lagen als eilanden
in de nevel, een reiger spreidde
zijn vleugels en bleef op
de voorplecht van zijn boot

even bubbelde het lagere water:
de lach van een vis, een boeren
van de begroeide bodem waar
scheve kreeftjes scharrelden in
hun geluidloos bestaan

de nevel dreef als een schuimzacht
zaagblad in de stam van de populieren
maar zelfs hun kruinen deden mee
aan het roerloze van deze wereld

alleen een visser verving zijn aas:
als een zweepslag suisde zijn hengel
en de plop van de dobber klonk
zo hard als een plets

je wou niet bewegen, gezeten
op een zode onder de notelaar
zag je het aan, omgeven door
nevel als een hemelbed van tule

alleen een prinses mocht er nog
bij, in het blauw van een libel:
alleen een melkwitte prinses mocht
nu meedrijven aan je zijde, licht
als een luchtbel, haar adem niet
luider dan de druppels op het riet

Staf De Wilde